
E K S P E R I M E N T

Ko se je radovedni Bog odločil,
da poseli
življenja polne zemeljske širjave
z upornimi divjaki,
samosvojimi ljudmi,
bitji dveh vrst in vseh mogočih ras,
so ljubosumni angeli povzdignili svoj glas:
Le kaj ti manjka?
Miriade nas imaš in obožujemo te brez prestanka!
Tvoj človek bo razdiral in uničeval,
požigal in moril
in Tebe, Tebe samega zaničeval!
Bog pa se je samo smehljal.
Želel si je zrcalo, da bi ugledal svoj odsev.
Želel je gorsko steno, da bi slišal svoj odmev,
da bi preveril, koliko je prepričljiv
in vsemogočen in neustavljiv.
Navrgel je ljudem še ta največji čar:
svobodno voljo in ljubezen v dar.
Naredil jih je željne greha
in jim podaril čudež smeha.
Potem je čakal in opazoval,
in upal in prisluškoval.

Še zdaj skrivaj potihem prisluškuje.
Vendár
vse manj in manj.
Sprevidel je, kako je vse zaman.
Ni vredno. Človek pač Boga ni vreden. Sam se je prepričal.
Zdaj zdaj se bo človeka dokončno naveličal.

Potem pa je premislil:
Naj le bo zmeden, zloben in neznosen,
doklêr je zadnji izmed njih pošten in svetel in ponosen,
doklêr me eden sam še ceni in spoštuje
in se ozre v nebo in se poveže z mano in daruje

vsaj košček svojega srca
in malo svojih misli in duha,
človeka nikdar in nikoli ne morem zapustiti.
Zavezal sem se ga ljubiti.

Barbara Hočevar Balon